

При тия думи, птицата, дѣйствително, започна да прави нѣкакви уморителни подсказания.

Халифътъ и Мансоръ, съ любопитство я гледаха; но когато тя започна да маха съ крилътъ, стоейки на една нога, и двамата не можеха да се стърпятъ повече и изведнѣжъ силно прихнаха отъ смѣхъ, отъ какъвто дълго врѣме се задържваха.

— Цѣло прѣдставление! — извика халифътъ, като се опомни. Такова и съ пари не би го купилъ човѣкъ. Съжалявамъ, че наивнитѣ птици се изплашиха и хвъркнаха, инѣкъ, може би щѣха и да запѣятъ даже.

Но изведнѣжъ везирътъ си спомни, че смѣхътъ е запрѣтенъ въ врѣме на прѣобразяването и изказа своя страхъ и на халифа.

— Хубава работа, рече послѣдниятъ, ако ние за винаги си останемъ щъркели! Я поне ти се помжчи да си припомнишъ онази глупава дума, че азъ я съвсѣмъ забравихъ.

— Като се поклониме три пѣти на изтокъ, трѣбва да кажемъ „му—му—му“ се мжчеше да си спомни великиятъ везиръ.

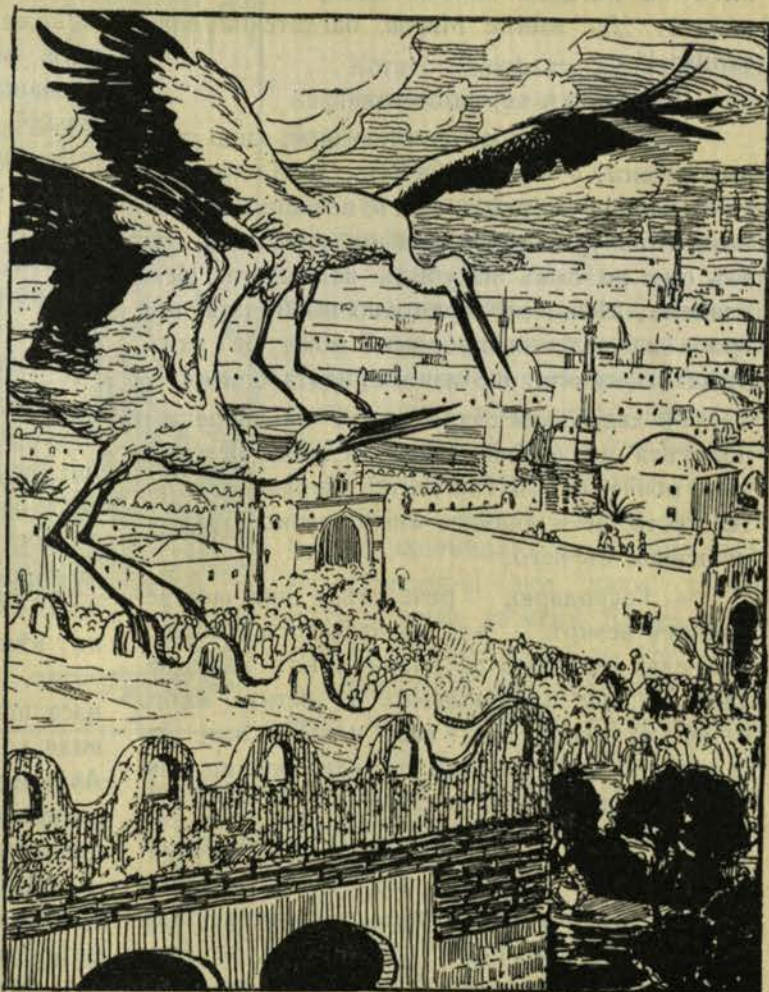
Тѣ се обърнаха на изтокъ и тѣй усърдно започнаха да се кланятъ, че човкитѣ имъ опираха дори до земята. Но уви! вълшебната дума бѣ изхвъркнала изъ паметъта имъ. Колкото и да викаше великиятъ везиръ:

„му . . . му!“ — всичко това бѣ на пусто и, тѣ горкитѣ си останаха и двамата щъркели.

III.

Обезумѣли отъ неочакваното нещастие, халифътъ и везирътъ, отчаяно бродѣха по полето. Тѣ се лишиха отъ възможността да си върнатъ човѣческия образъ. Да идатъ въ града и да се постараятъ тамъ за откриването на истинското си звание, би било сжшо невъзможно. Но и трѣбва ли питане? Кой ще повѣрва на щърка, че е билъ по-рано халифъ? Пъкъ даже и да му повѣрватъ, въпросъ е още, дали жителитѣ на Багдадъ би се съгласили да иматъ за халифъ единъ щъркъ.

Въ такова състояние Хасидъ и Мансоръ прѣкараха нѣколко дни. Хранѣха се тѣ само

съ овошки, макаръ че поради дългитѣ си човки